

OOKIKU FURIKABUTTE

ÍRTA: KARASZ ATTILA - SUPERMARIO4EVER (supermario4ever@blogspot.com)

Ahogy a többi műfaj esetében, úgy sportanimékről is elmondható, hogy a főszereplő valamilyen sajátos személyiséggel rendelkezik. Ez már régen is bevett gyakorlat volt, elég csak a Slam Dunk Sakuragi Hanamichijére gondolni, aki önbizalomtól duzzadó, bolondos, mégis szerethető jellemével hívta fel magára a figyelmet. De ugyanígy ide lehet sorolni a Kuroko no Basket Kuroko Tetsuyáját vagy a Haikyuu!! Hinata Shouyou-ját, akik többek között egyéniségüknek köszönhetően tették emlékezetessé az animét. Ám aligha akad esetlenebb, aranyosabb főhős, mint az Ookiku Furikabutte Mihashi Renje.

Mihashi Rennek minden oka megvan arra, hogy félénk, szégyenlős legyen. Habár általános iskola óta gyakorolja a baseballt, alsó-középiszkolás korától kezdett el komolyabban csapatban játszani. Csapattársai viszont folyton bántották őt, mert középiskolájuk a nagypapjéé, és azt gondolták, hogy a közbenjárásával lett ő a csapat ásza.

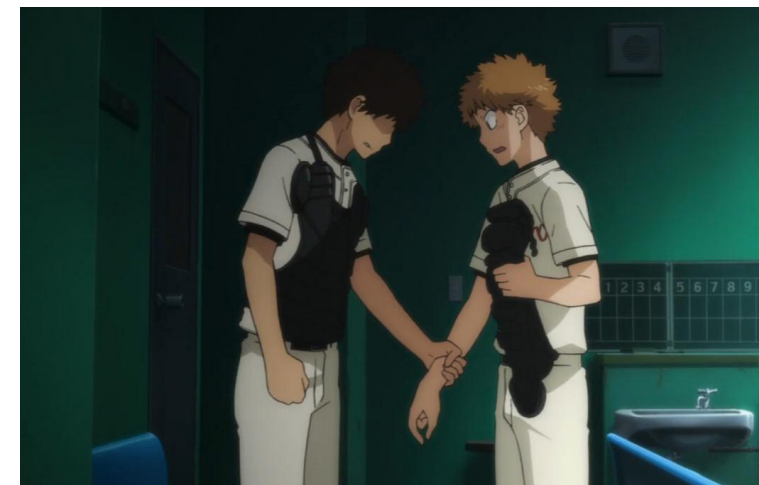

Miután az elkapó nem kommunikált jelekkel a dobóval, jelen esetben Renel, ezért a csapat mindig elvesztette a bajnokságot.

A baseballban az elkapó jelekkel történő kommunikációja elengedhetetlen, mert ő látja a támadó játékost (az ellenfél csapatból), hogy várja a labdát, és az a fontos, hogy a dobó úgy dobja a labdát, hogy az elkapóhoz (aki a támadó mögött áll) kerüljön. Mivel ez a kommunikáció nem történt meg, ezért mindig vesztett a csapat. Persze Mihashi Renre húzták a vizes lepedőt, aki a folyamatos bántalmazások következtében olyan szinten félős lett, hogy már akkor is megrémül, ha kedvesen szólnak hozzá. Ennek ellenére nem adta fel a baseballt. Otthon a kertben maga alakított ki egy kisebb gyakorló pályát, ahol a dobást gyakorolhatta.

Miután lehetősége volt iskolát váltani, a Nishiura felső-középiszkolába került, ahol teljesen semleges csapattagként kiköszörülheti a csorbát. Habár mindenki egyenrangú csapattagként bánik vele, Mihashi sokszor még az apró rezzenésre is úgy megijed, mintha szörnyeket látna. Leginkább a csapat elkapója, Abe Takaya akarna segítségére lenni, hogy nagyobb önbizalommal legyen a játékát illetően, hamar ki is derül, hogy egymásban emberükre találtak. Abe ugyanis alapvetően kedves és barátságos, de lobbanékony természete miatt hamar dühös lesz. És bizony Mihashi esetlenkedése bőven okot ad arra, hogy Abe min-

den haragját a félénk fiúra uszítsa. Ez pedig sok poénra ad alapot. Abe azért érzékeli, hogy nem egészen úgy kellett volna a problémáját Mihashival közölni, később a kedvességével biztosítja a fiút, hogy nem kell félni tőle. A meccseken folyamatosan kommunikálja felé, hogyan dobja el a labdát, néha pedig úgy viszonyul hozzá, mintha a testvére lenne. Figyeli őt, látja rajta, hogy ideges, akkor próbálja megnyugtatni, valamint többször kérdezi tőle, hogy evett-e eleget, igyekszik-e súlyt

felszedni (izomra erősíteni). Mintha csak az öccse lenne. Edzéseket annyira nem látunk, meccseket viszont annál inkább. Ezeket a közönség hangos szurkolása teszi hangulatossá. Együtt énekelnek, sőt, van úgy, hogy egy komplett fúvóska is megjelenik, akik zenéjükkel biztatják a csapatot.

Az anime két évados. Az első évadban a tét nem kevesebb, mint a nyári bajnokságra kijutni. A nagy ellenfél csapat pedig nem más, mint az az időközben felső-középiszkolába került csapat, melynek tagjai folyamatosan piszkálták Mihashit alsó-középiszkolában. A második évad meg a nyári bajnokságról szól, ahogy arra a „Natsu no Tai-kai-hen” alcím is utal. Mindkét évadhoz készült egy kiegészítő epizód. Az első évad 26. része a történet előtt egy évvel játszódik. Konkrétan az egyik mellékszereplőre, Kaguyama Naotóra fókuszál, aki abba akarta hagyni a baseballt, de Haruna lebeszéli őt, azáltal, hogy elmeséli, a múltjában hogy járt.

A második évadnak egy 12,5. epizódja is van, ugyanis a 12. és 13. rész között egy kisebb ugrás van a mangában. A kettő közötti történetet sehogy nem tudták az animébe beilleszteni, ezért azt egy special formájában oldották meg. Az animéhez tartozik egy 2 részes OVA is, mely szinte biztos, hogy az egyik leghosszabb OVA az animék történetében. Inkább movie-nak menne el a maga 90 percével epizódonként, melyek összefoglalják az anime történéseit. A manga a mai napig fut, 2004-es megjelenése óta eddig 30 kötet látott napvilágot.

Habár az anime végtelenül aranyos és szerethető, mégsem lett széles körben annyira ismert, mint a műfajtársai. És sajnos azt lehet mondani, hogy nem alaptalanul. A műnek ugyanis több hibája is van. Az egyik ilyen, hogy bár mindenkiel találkozunk, mindenkit látunk játszani, de alapvetően csak Mihashi és Abe barátságára épít az anime emberi kapcsolatok tekintetében. Esetleg a női coach-t, Momoe Mariát ismerjük meg közelebbről, de a többiek alapvetően a háttérben maradnak. Ez pedig azért probléma, mert nem jön át a csapatszellem, ezáltal nem érezni a meccsek fontosságát. Ráadásul mivel egy sportanime nem a történetéről híres, ezért kiváltképp fontos a karakterek jelenléte, és hogy minél több szereplőt ismerjünk meg, kerüljünk úgymond kapcsolatba velük. Nagyon jó ellenpélda erre a Haikyuu!!, melynek egyik nagy erőssége, hogy nemcsak sok szereplőt vonultat fel, hanem sokukat komolyabban is megismerünk. Van egyéniségük, ezáltal

nemcsak a két főszereplő kerül fókuszba, hanem a mellékszereplők közül is bőven választhatunk személyes kedvencet. Nem utolsósorban a röp-labda meccseknek is jobban átérezzük a súlyát.

A másik komoly hibája az Ookiku Furikabutének, hogy bár alapvetően a maga valóságában mutatja be a baseballt, a szabályról sok szó nem esik. Amikor beszélnek róla, azt olyan száraz, szinte már szakmai szövegekkel teszik, hogy kis híján az anatómiai részletekbe is belemennek. És hát, aki nem végzett orvosi- vagy testnevelési egyetemet, vagy nincs jártassága a biológiában, annak ezek rendkívül unalmas percek lesznek. Főleg, hogy az edző és a coach ezt meglehetősen tudálékos stílusban teszi, ami csak még jobban ront az összképen.

A harmadik komoly hiba pedig a zene. Általában egy anime openingje és endingje a mű egy mondanivalóját, érzelmi világát emeli ki. Az Ookiku Furikabutte openingjei és endingjei viszont annyira semmitmondóak, hogy most is nagyon meg kell erőltessenem magam, ha vissza akarok

gondolni a dallamvilágukra. Mondjuk ez részint amiatt is van, mert annak ellenére, hogy sportanime, olyan szinten hiányzik belőle a dinamizmus, mint egy virágoskertből a virág. Ez pedig azzal jár, hogy a zenén is inkább azt lehet érezni, mintha csak kötelező eleme lenne az animének, amúgy sokat nem dolgoztak rajta. Ez a háttérzenén is hallható, amik szintén legalább annyira semmitmondók, lélektelenek, mint a főcímenek.

Azt gondolom, hogy a hibái ellenére mégis érdemes egy próbát tenni az animével, mert azért a kedves, aranyos jeleneteivel könnyen a szívünkbe lophatja magát. Azt lehet mondani, hogy ha engedjük a sportanimékkel szembeni elvárásokat, akkor egy igazán kellemes animét fogunk nézni. Ahogy utaltam rá, a dinamizmus szinte teljességgel hiányzik belőle, sportanime lévén történetről ne is álmodjunk. Jó eséllyel nem marad meg az emlékezetünkben, de amíg nézzük, addig kikapcsolódást fog nyújtani.

Cím: Ookiku Furikabutte

Év: 2007

Hossz: 25 epizód

Műfaj: vígjáték, seinen, sport

Stúdió: A-1 Pictures

Értékelés:

MAL: 8,03

ANN: 7,96

Anidb: 8,11